

důležité orgány lidského těla; nadrželi-li se stížnost všech těchto skutkových zjištění, vytrhujíc z jejich komplexu toliko slova, že sklenice jako předmět hranatý sám ve své celistvosti může způsobiti vážné zranění, nelze v tomto přednesu spatřovati zákonu hovící provádění hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., předpokládajícího, by stížnost všechna skutková zjištění rozsudku učinila předmětem svého právního rozboru. Bylo ji tedy z části jako zřejmě nedůvodnou, z části jako po zákonu neprovedenou ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 novely k trestnímu řádu zavrhnouti již v zasedání neveřejném.

Čís. 3062.

Stav úplného opilství nepředpokládá nutně úplné zrušení, nýbrž stačí také zkalení pachatelova vědomí o skutkových okolnostech, za kterých jedná, a o protiprávních následcích, které nastanou z jednání, k němuž ho pohánějí pudy v jeho mysli se zrodivší; posouzení, zda pachatel jednal v úplném opilství, které vylučuje po rozumu § 2 písm. c) tr. zák. zlý úmysl, náleží výhradně soudu, nikoliv svědkům nebo znalcům.

Reálný souběh zločinů podle § 83 a § 99 tr. zák.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Zm I 539/27).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu z 24. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle § 83 tr. zák., § 99 tr. zák. a § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák.

Důvody:

Zmatečná stížnost dovolává se číselně zmatku čís. 5. a 9. (jak na jednom místě přesněji uvádí, čís. 9. b) § 281 tr. ř. Věcně uplatňuje kromě formálního důvodu zmatečnosti podle čís. 5, neúplnosti soudního výroku o skutečnostech, hmotněprávní důvody zmatečnosti podle čís. 9 a) a podle čís. 10 § 281 tr. ř., neboť jednak dovozuje, že se pro skutkové podstaty trestných činů, jimiž byl stěžovatel uznán vinným, nedostává zlého úmyslu jimi předpokládaného, protože bylo v době jejich spáchání stěžovatelovo vědomí jeho opilostí zrušeno neb alespoň zkaleno, jednak naznačuje, že nelze jednotlivé dílčí činy spáchané osobou opilou rozvésti v tolik samostatných deliktů, jimiž by byly činy ty samy o sobě. Žádá-li stížnost z onoho důvodu naprosté sprostění stěžovatele z obžaloby, nedbá ustanovení §§ 236, 523 tr. zák., podle nichž by i úplná opilost stěžovatelova způsobila jeho beztrestnost jen ohledně přestupku § 312 tr. zák. K vývodům stížnosti lze přisvědčiti potud, že posuzování otázky, zda obžalovaný jednal v úplném opilství, vylučujícím po rozumu § 2 písm. c) tr. zák. zlý úmysl, náleží výhradně soudu, nikoliv svědkům nebo znalcům, takže se soud k úsudku těchto osob o stavu

opilství může přidati jen, když jest úsudek logicky správně odvozen ze skutkových okolností svědkem nebo znalcem uvedených, a i potud, že stav úplného opilství nepředpokládá nutně úplné zrušení, nýbrž že stačí také zkalení pachatelova vědomí o skutkových okolnostech, za nichž jedná, a o protiprávních následcích, které nastanou z jednání, k němuž ho pohánějí pudy v mysli jeho se zrodí. Než na jiném stanovisku nestál, pokud se týče jinými názory se neřídil ani soud nalézací. Rozhodovací důvody odmítají výpovědi, správně úsudky vývodních svědků Aloisie D-ové, Ondřeje R-a a Josefa P-a, že stěžovatel byl hodně opilý — správně, že byl tak opilý, že nevěděl co činí (D-ová), že byl úplně zpít (R.), že byl opilý (P.) — pro příbuzenský a švakrovský poměr svědků k stěžovateli a pro rozpor jejich údajů, přesněji jejich úsudků s výpověďmi jiných nepředpojatých svědků. Aby se soud podrobněji vypořádal s úsudky vývodních svědků, nebylo třeba, protože žádný z nich neuvedl skutkových okolností, jimiž se projevilo zrušení neb alespoň zkalení vědomí stěžovatelova právě v době, kdy páchal souzené skutky. A rozhodovací důvody přidávají se k dotýčným úsudkům nepředpojatých dalších svědků Heřmana S-a, Rudolfa D-a, Aloise K-a, Antonína L-a, Eduarda L-a a Josefa D-a větou, že soud vzal z těchto výpovědí za prokázáno, že stěžovatel byl sice podnapilý, avšak nebyl v takovém stavu, který by se mohl označiti za úplnou opilost, jelikož jest to pokládati za vyloučeno vzhledem na jeho chování se, projevené podle výpovědí řečených svědků, obzvláště K-a. Dotyčné části výroku prvního stolice nedokázala stížnost ani formální vadnost, obzvláště nedokázala jí neúplnost. S vysvědčením soukromého lékaře Dr. U-a se rozsudek řádně vypořádal a dlužno zejména souhlasiti s názorem nalézacího soudu, že lékařský projev, který si stěžovatel sám soukromou cestou opatřil, nemá významu, pokud se týče nemá průvodní moci vedle posudku zjednaného řádným soudním výsledkem znalců, an byl posudek ten při hlavním přelíčení se souhlasem obou stran čten a stal se takto způsobem podle § 252 tr. ř. přípustnou částí průvodního materiálu. S další výtkou, že soud neučinil zjištění, které bylo by odvoditi z výpovědí svědků, že obžalovaný byl tak opilý, že vrávoral — přesněji, že opomenul výpovědi svědků, že stěžovatel vrávoral —, netřeba se zabývat, protože stížnost neoznačuje opomenuté výsledky hlavního přelíčení jednotlivě a určitě, jak nařizuje § 285 tr. ř. Proto není třeba odpověděti ani na další část stížnosti, ve které — neuvědomujíc si podstaty hmotněprávních zmatků, zejména zmatků čís. 9 b) — dovozuje, že i vrávorání opilého jest příznakem úplného opilství, vylučujícího jeho přičetnost a trestnost.

Je-li rozsudkem zjištěno, že vědomí stěžovatelovo nebylo v době souzených skutků ani zúplna zrušeno ani zkaleno, a je-li — jak dovozeno — zjištění to formálně bezvadné, takže jest podle § 288 čís. 3 tr. ř. závazným pro hmotněprávní přezkoumání rozsudku, pak nemá v rozsudečných zjištěních skutkového podkladu a jest proto lichou další námitka, že částečné zkalení vědomí, které jest prý na všechn způsob spojeno s opilostí třeba ne úplnou, není slučitelné s předpokladem »cílevědomého« úmyslu, jenž tu musí býti v případech § 81 a § 99 tr. zák. Připojené vývody, že úmysl, uvést ve strach a nepokoj, není dán u

opilého, jehož projevy a pohyby zdánlivě směřující k násilnostem nesluší bráti vážně, a že ani podle zjištění nalézacího soudu nelze právem předpokládati subjektivní skutkovou podstatu, které je třeba pro zločiny podle § 81 a § 99 tr. zák., jsou pohým popíráním toho, co rozsudek zjišťuje a náležitě odůvodňuje o způsobilosti vyhrůžky vzbuditi důvodnou obavu, o zlém úmyslu, uvésti ve strach a nepokoj, a o zlém úmyslu, zmařiti služební výkon strážníka S-a; zmatek čís. 9, přesněji čís. 9 a) jimi dolíčen není. Otázku, zda lze různé činy ve vzájemné souvislosti spáchané, jednotlivé úseky protiprávní činnosti opilého podřaditi pod veškerá zákonná ustanovení, která se k nim vztahují, stížnost sice nadhazuje, avšak neuvádí vůbec, proč takový postup není podle jejího názoru přípustným. Netřeba se s touto námitkou podrobněji zabývat. Pochybenost její je zřejmá. Nejdeť ani o souběh několika trestných činů v témže skutku, nýbrž o několik skutků sice časově souvisejících, avšak přes to naprosto samostatných. Jedině zákonná známka vykonání násilí v § 83 tr. zák. předpokládaná jest opodstatněna vyhrůžkou, podřaděnou i pod ustanovení § 99 tr. zák. Než i toto dvojí hodnocení vyhrůžky jest správné, protože dotýčný úsek jednání stěžovatelova převyšuje jednak skutkovou podstatu zločinu § 83 tr. zák. tím, že vyhrůžka měla způsobilost a účel ustanovením § 83 tr. zák. nepředpokládané, jednak skutkovou podstatu zločinu § 99 tr. zák. tím, že se vyhrůžka stala v cizím příbytku, do kterého stěžovatel se zbraní svémocně vtrhl. Ani tento případ nemá nic společného s případem stížností uvedeným, že odpor rázu v § 81 tr. zák. stíhaného je spojen s lehkým poraněním dotýčné vrchnostenské osoby, kde pak způsobení poranění jest důvodem vyšší trestní sazby, takže právní význam takové vedlejší okolnosti při páchání zločinu podle § 81 tr. zák. se přihodivší jest již vyčerpán použitím vyšší trestní sazby a nemůže dojiti ještě dalšího hodnocení podřaděním skutku i pod ustanovení § 153 tr. zák. Stížnost jest, i pokud provádí uplatňované důvody zmatečnosti po zákonu, neodůvodněna; byla proto zavržena.

Čís. 3063.

Určení provise není nezbytným pro pojem »komisionáře« (čl. 360 obch. zák.) a povinnost komisionáře k vrácení zboží komitentu v případě neuskutečnitelnosti příkazu jest samozřejmým důsledkem vlastnického práva komitentova. Předpisů obchodního zákona o komisi lze použiti i na smlouvu a na právní poměr, obdobné smlouvě komisářské a poměru mezi komitentem a komisionářem podle obchodního zákona. Majetkem komitentovým a věcí komisionáři cizí, svěřenou ve smyslu § 183 tr. zák. jest nejen zboží, do komise dané, nýbrž i tržbová cena za ně; subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Zm I 666/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 23. září 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle § 183, 184 tr. zák.